

# El llac dels universos

## Part I

En la riba de l'estany, l'aigua era cristal·lina i, sorprenentment, no estava freda; la llum provinent d'una claraboia il·luminava uns quants peixets nedant junts d'un costat a un altre sense un destí en concret. Vaig començar a entrar lentament i l'aigua va començar a pujar fins a la meua cintura a mesura que anava avançant cap a les profunditats del llac. Estava sola. L'aigua em va cobrir per complet i vaig poder veure com un llamp de llum travessava l'aigua.

Em vaig sorprendre en adonar-me que, en un parpelleig, ja no estava sota l'aigua, i enfront de mi hi havia un enorme banquet, replet d'exquisides menges, sens dubte un menjar de la qual qualsevol podria gaudir. Vaig poder albirar que al meu voltant solament hi havia gent vestida amb fines i costoses robes en una animosa xerrada, vaig suposar ràpidament que seria algun tipus de reunió de l'alta nissaga, gent que mai arribaria a preocupar-se perquè li faltés menjar en la seva vida. Cap havia notat la meua presència.

Les copes de tots estaven farcides d'un líquid vermell, massa espès per a ser vi. Els plats encara eren buits expectants al menjar. Els servents van entrar al gran saló amb safates de plata cobertes. Les parets estaven pintades de negre, amb petits, meticulosos i estranys dissenys que no s'ajuntaven per a arribar a formar una cosa més específica. Hi havia finestres llargs i grans amagats després de gruixudes cortines carmesines, que no deixaven entrar ni un raig de sol o, en aquest cas, de lluna.

Quan em vaig girar cap a la taula vaig veure una gran safata de plata, coberta per a donar-li més misteri al plat principal...

-Mami...- va dir una veu retrunyent al meu cap. Tots van voltejar a veure'm, no podia enfocar els seus rostres, com si estiguessin tapats per un vel negre.

-Mami...- algú em va passar la mà delicadament pel braç.

-Mami, desperta't...- va dir una altra vegada la dolça veu. Em vaig despertar d'un salt, vaig tractar d'albirar alguna cosa en la foscor, però se'm va fer impossible.

Vaig encendre la llum i enfront de mi vaig veure a una petita nena de no més de set anys, aparentment la meua filla.

-Què passa, celet meu?-

-Mami, tinc set- em va dir la nena prenent-me la mà, tenia la mà freda, com si fos una pedra. Vaig assentir i em vaig aixecar del llit, hi havia una cosa estranya en tot això, casa meua no se sentia casa meua.

Era com si alguna cosa hagués canviat, però no sabia el què.

Vaig servir un got d'aigua i li ho vaig lliurar a la meua filla que em mirava amb aquests grans ulls de color carbó, que semblava que et penetraven l'ànima. Ella s'ho va beure ràpidament i va deixar una altra vegada el got en la placa de coccio. La vaig prendre en braços i vaig caminar fins a la seva habitació. Les parets tenien un color rosat pastís, hi havia un llit infantil també cobert amb mantes del mateix color. Totes les joguines estaven perfectament ordenats dins de les prestatgeries. Ella es va ficar al llit d'un salt i va esperar que l'abrigallés. (Les parets), les parets tenien el mateix disseny, el disseny del somni.

-Pansa alguna cosa, mami?- em va dir la meva filla despertant-me del tràngol. La vaig mirar i la vaig abrigallar, malgrat no sentir-me del tot convençuda del que estava succeint.

Una filla, la meva filla... filla? Em vaig quedar mirant-la, alguna cosa en ella se'm feia molt familiar, però desconegut al mateix temps. El meu cor es va començar a accelerar. En quin moment vaig tenir una filla?, jo viu sola, en un petit departament, no tinc fills i encara estic en la universitat, què estic estudiant?

La nena em va mirar sense cap expressió en concret, qui era aquesta nena? D'on va sortir?

-Mami...?-

-Bona nit... cel...- Vaig sortir de l'habitació de la nena precipitadament i una mica alterada, encara mirant cap a ella, em vaig girar i estava una altra vegada en el saló del banquet.

-Però què...?- Tots em van mirar novament, jo ja no era la dona asseguda al capdavant de la taula.

Una dona esvelta, de pell pàl·lida i cabells negres atzabeja que li arribava-ven als malucs, que es va negar a mirar-me mentre bevia de la seva copa, encapçalava la taula.

Un dels servents se'm va acostar i per alguna raó, vaig sentir que era molt més alt que jo o era jo la que ja no tenia la mateixa alçada?

Em vaig mirar, vestia un camisó de pijama que m'arribava a l'altura dels talons, tenia els cabells solts, del mateix color que la dona que estava asseguda sense mirar-me, i la meva pell havia empal·lilit considerablement.

-La seva majestat se li ofereix alguna cosa?- va dir el servent mirant-me i inclinant-se cap avall. Era prim, pàl·lid i els seus ulls eren de color... vermell?!

Jo em vaig allunyar d'ell un pas cap enrere, espantada. La dona es va girar per a mirar-me. Vaig notar que tots tenien el mateix aspecte en la taula, pàl·lids i d'ulls vermells, un color una miqueta peculiar i una cosa esgarrifosa.

La dona va sospirar i es va aixecar de la taula en el meu rumb. Se'm va acostar i em va prendre en braços com si jo no pesés més que una ploma. Des de prop es podia apreciar molt més la seva bellesa, tanta era que arribava a fer por que fos irreal.

-Què t'he dit de baixar quan mamà està ocupada en reunions, cel?- em va preguntar la dona. Mamà? Cel?

La dona es va disculpar amb tots els presents en la taula, des d'aquesta altura vaig poder veure el menjar que havia estat servida per als convidats, era carn i no gaire cuita. Estava crua i es podia veure la sang que s'acumulava sobre les safates de plata. Els servents van fer una petita reverència mentre la dona em portava escales amunt.

El passadís tenia un aspecte elegant igual que el saló, hi havia canelobres que ho il·luminaven tot, vaig mirar a la dona i aquesta va somriure lleument.

-Vas tenir un altre malson?- va dir com si no fos una novetat. Jo per alguna raó vaig assentir, em sentia protegida i estranyament càlida al costat d'ella, malgrat lo freda que estava la seva pell i la meva.

-Hi havia una nena petita i jo era molt més major...- Li vaig dir, la meva veu sonava com la d'una nena petita.

Entrem a l'habitació, la meva habitació. Era igual a la dels meus somnis: parets rosades, el llit era més gran des de la meua perspectiva, tenia uns barrots en cada cantonada i la cobria alguna cosa semblant a un mosquiter, fent-la semblar a la d'una princesa. Les joguines estaven exactament igual d'ordenats que en el meu somni. Ella em va recolzar i em tapo amb les mantes.

-No et preocupis, el meu cel, mamà és aquí i sempre et protegirà- em va dir la meua mare. Vaig poder notar els blancs que eren les seves dents i com es transformaven en uns fins i letals ullals.

-Ho promets, mamà?- Vaig dir mirant-la als ulls.

Ella va somriure amb afecte i va assentir.

-Ho prometo, el meu cel-

Vaig tancar els ulls i ella va començar a murmurar una suau cançó de bressol. Pocs minuts després, vaig tornar a caure en un profund somni.

## **Parte II**

En obrir els ulls, estava sota l'aigua una altra vegada. Vaig sortir a la superfície a respirar i vaig mirar al meu voltant, encara desorientada. En aquest moment vaig veure, sota el llac, un cardumen de peixos de molts colors. La llum els feia brillar com si fos una llum pròpia provinent de les seves ànimes. No vaig poder evitar-ho, l'atracció era imminent. Vaig tornar a submergir-me en l'aigua i vaig nedar cap al cardumen. Els peixos van començar a envoltar-me, creant una esfera al meu voltant. Lentament, vaig començar a caure en un somni profund novament.

En obrir els ulls, vaig observar el meu entorn. Una gran habitació amb forma de dom. Jo estava recolzada en un llit al fons. A un costat, vaig poder veure taules amb llibres, prestatges plens de llibres, com si es tractés d'una llibreria, plantes que penjaven del sostre, més taules, però aquestes eren utilitzades a manera d'altars. Em vaig aixecar del llit i vaig caminar cap a una d'elles, em vaig detenir a observar diferents estàtues amb diferents figures, cadascuna de déus que no vaig poder reconèixer, encens que deixaven anar fum i espelmes que semblaven no apagar-se mai.

En aquest moment vaig sentir com algú em cridava.

-Ilani, Ilani digues-me que ja està llesta, en queda poc perquè comenci! - diu aquesta veu que cada vegada s'acosta més.

Una estranya sensació que arribo tard a algun lloc m'omple el pit, una petita angoixa barrejada amb nervis i certa por o emoció, no sabia com descriure'l, però m'arriba una opressió que m'estreny. La veu que escoltava entra per la porta principal, una dona d'uns quaranta-set anys em mira i sospira en veure'm.

-Ilani encara no et prepares?-. Veuen, has de posar-te el vestit- diu la dona, abans d'acostar-se a un penja-robes on hi havia penjada una túnica verda fosca, al costat d'un vestit complet blanc.

El vestit al costat de la túnica tenia un estil japonès sublim, era molt bufó. Em vaig situar darrere del paravent i em vaig canviar la roba que portava posada pel vestit. La dona em va veure sortir de darrere del paravent i em va fer asseure en una cadira abans de començar a pentinar els meus cabells.

Crec que mai havia tingut els cabells tan llargs, negres i brillant. Em vaig mirar al mirall, les meves faccions eren diferents de les que m'havia acostumat tota la vida, la meua pell era més bruna i el meu rostre més fi. Vaig mirar a la dona en el reflex i ella va notar els meus nervis, va somriure lleument i va dir.

-No et preocupis, la meva nena, tot estarà bé-

Jo vaig sospirar suaument i vaig assentir.

-Ho sé, és només que... tota la meva vida m'he preparat per a això i ara tot està passant tan de

pressa.-Li vaig dir, evitant aquestes ganes de plorar que s'acumulaven en la meva gola com un nus.

Aquesta no és la meva veu ni el meu cos, però se sentien com a propis i, per alguna raó, estranyament còmodes, com estar a casa.

Un carilló de vent va sonar omplint aquest silenci en el dom, ella em va mirar i jo vaig saber que era l'hora. Vaig sortir per la porta del dom a un passadís, vaig començar a caminar pels passadissos que la meva ment recordava de memòria. Vaig caminar uns quants minuts pel que semblava un laberint de passadissos, decorats amb plantes enfiladisses, tapissos amb brodats fets a mans, que contenien imatges de deïtats com les de les figures, portes que dins contenien habitacions o altars gegants i parets plenes de dissenys tallats en fusta que semblaven d'un altre univers.

Vaig arribar al dom principal, on hi havia una taula feta del tronc d'un arbre que ha d'haver tingut milions d'anys pel gran que era i la quantitat d'anells de creixement que es podien observar, em vaig asseure en un coixí que hi havia en la capçalera de la taula de centre i vaig esperar. De sobte,

grups de gent van començar a entrar al dom, gent que vestia vestits semblants al meu, però cada grup portava un d'un color diferent que representava a la seva família. Vaig reconèixer els patrons de les teles de cada vestit, cadascun d'ells era únic i imitava a cadascun dels tapissos del passadís, la qual cosa expressava com cada grup de família portava a una deïtat com a pròpia. Els que semblaven ser de la meva família es van asseure en la taula al costat de mi i em van observar, vaig poder notar que solament eren dones, dones que emanaven una energia única i poderosa. Una dona vella i que semblava portar el coneixement en els seus cabells blancs, es va asseure a l'altra punta de la taula, el silenci va regnar el dom i tots van mirar a la dona anciana.

-Ilani, avui som aquí per a la teva transformació, per a traspasar el meu coneixement a tu.-.

Vaig respirar profund, calmant els meus nervis, aquest era el meu deure en aquesta vida.

-Avui, tu et convertiràs en la pròxima matriarca de la família Cyramis i portaràs l'orgull d'aquesta família fins que arribi la pròxima triada al nostre aquelarre.-.

La dona va treure un bol del color de la meva túnica i li va tirar un líquid transparent, el va passar a la dona al seu costat, que era la meva mare. La meva mare va tirar unes pólvores i va recitar una oració abans de passar-ho a la dona al costat d'ella, la meva tia va fer el mateix. Així es van anar passant el bol l'una a l'altra, mentre agregaven alguna cosa i recitaven l'oració. El bol va arribar a mi i tot va tornar a quedar en silenci abans que la dona anciana recités unes paraules en una llengua antiga, però que jo coneixia.

Tots a la sala van seguir a la dona, el líquid del bol va començar a brillar i jo vaig fer el que sabia que havia de fer. Mentre tots recitaven de memòria aquesta cançó, jo vaig beure el líquid fins a l'última gota. Quan passava el líquid per la meva gola podia sentir com la seva llum m'omplia per dins, recorrent tot el meu pit i llevant-me aquesta opressió fins a omplir les meves extremitats i escalfar la meva sang. Era com si el meu cervell estigués lliurant-se a l'univers i omplint-me del seu coneixement. Quan els cànctics van cessar la dona anciana em va mirar i em va dir.

-Benvinguda Ilani, matriarca de la casa Cyramis i guia de la deessa Cyramis Tamhynes, filla de l'univers i la bruixeria.-.

Després de la cerimònia va arribar la celebració, estàvem tots en l'exterior al costat d'una fogata gran, hi havia gent ballant al costat del foc mentre tots entonaven animats càntics ancestrals per a agrair als déus. Lentament vaig tornar a tancar els ulls.

En obrir-los, estava sota l'aigua una altra vegada. Els peixos al meu voltant encara brillaven, però van començar a separar-se. Vaig pujar a la superfície de l'estany i vaig sortir fins a la riba, respir profund i em recolzo en el sòl de pedra abans de somriure. Sé que per avui no podré tornar a travessar el meu univers.